

La humanitat

Any II : Núm. 217

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647

Barcelona, dijous, 21 de juliol de 1932

Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

DIU MASPONS I ANGLASELL

«Catalunya té a la seva mà la regeneració d'Espanya...»

El senyor Maspons i Anglaseu, ha fet les següents interessants manifestacions, referents al moment actual polític.

«En traspassar les fronteres del territori i situar-se en un ambient internacional, les realitats es veuen en visió panoràmica alleugerides dels episodis anecdòtics i de les oscil·lacions que, cospades de la vora, sovint en desdibuixen els trets.

Heu-vos aci el que ensenya, des d'aquest lloc, la realitat espanyola. Poc temps després d'ésser proclamades les dues Repúbliques, Espanya va portar un diputat català a la seva delegació a la Societat de les Nacions. En arribar el moment en què es va haver de pronunciar sobre la qüestió dels drets dels pobles i agrupaments minoritaris, per a major assegurança de què volia rectificar la manera de procedir de la Diotadura monàrquica, va encarregar al diputat català que portés la seva veu.

De tot el que va dir el senyor Hurtado en nom de l'Estat espanyol a Ginebra, durant l'Assemblea de la Societat de Nacions, assegurant que Espanya entrava en les vies modernes del dret públic, en defensa dels drets dels pobles i agrupaments minoritaris, no en queda res. Les seves afirmacions han estat contradïdes pels fets i, per tant, esdevingudes paraules buides. El nom d'Espanya tant amb raó enlairat aquells dies, és doblegat sota el pes d'una contradicció no gens afalagadora.

Coincidentment, caracteritzen el panorama accions incomprensibles. S'hi veu un Estat que convoca un plebiscit i després obra com si el plebiscit no s'hagués realitzat; dos governs que es reconeixen mútuament i de seguida un d'ells obra com si l'altre no existís; un Parlament que modifica un Estatut de relació i en lloc de voler que l'altra part relacionada sancioni les modificacions, li notifica que queda subjecta al règim de la seva Constitució interior.

De cada un d'aquests fets, objectivament és impossible de trobar-ne l'explicació; des del punt de vista jurídic, cada un d'ells és una absurditat; a través de la realitat espanyola no perd el seu caràcter.

Durant la discussió de l'Estatut, més d'una vegada s'han aixecat veus al Parlament espanyol que l'interrompien amb frases de provocador sentit: «Aquestes coses només s'obtenen amb les armes a la mà»; «Si ho voleu, sigueu prou valents per a prendre-us-ho a la força.» Les interrupcions han estat motejades d'excabruptes de diputats apassionats. Vistes en llunyania, dins el panorama internacional, prenen un significat ben diferent.

Espanya va tenir la sort immensa de no veure's embolcallada en el daltabaix de la guerra europea i està donant la sensació que potser és cert que els pobles només esdevenen comprensius pel dolor. Hi ha un desnivell amb proporcions d'abisme entre els ambients ciutadans liberals d'Europa i l'ambient espanyol. Els crits extemporanis que han interromput la discussió, té semblen elms d'una ànima nacional que encara viu encastellada en les intemperàncies d'una època recordada amb horror perquè va ésser causa del daltabaix de la guerra.

Potser són la paraula més viva que ha estat dita a les Corts espanyoles i, per tant, la més representativa; en aquest cas les seves proporcions no són sinó crits d'angoixa d'un esperit que sent fretura d'ésser modernitzat.

En aquest panorama Catalunya apareix en contrast amb aquesta posició, en moure-s'hi per rompre el quietisme espanyol i avançar. És un panorama que confirma una vegada més la tan provada experiència que Espanya, en posar-se enfront de Catalunya, no pot fer sinó davallar.

La seva síntesi és, en esquema, aquesta: Catalunya té a la seva mà la regeneració d'Espanya i aquesta no pot consistir en el fet que s'avingui a tolerar el seu inactualisme, sinó en tot el contrari, que aconseguixi imposar-li, el dinamisme de les seves reivindicacions.

Per aquesta causa, en contemplar la qüestió catalana des d'un ambient internacional, que té per característica la convergència d'emulacions per a avançar, la responsabilitat de Catalunya és veu major.

Si en lloc de mantenir impertorbablement la seva voluntat, cedís, no sols es faria mal a si mateixa, sinó que en faria greument a Espanya.»

Els diputats gallecs senyors Otero i Castelao, en la seva visita a la Generalitat on foren rebuts pel President Macià

LLENYA AL FOC

Sembla que el Govern autoritzaria la pretesa manifestació insinuada pel senyor Lerroux, si aquest accepta la responsabilitat del que pugui ocórrer

«Heraldo de Madrid» diu, en el seu número arribat avui a Barcelona:

«Una persona que per su posició política, muy vinculada a la situació, se halla en trance de saber bien lo que ocurre, ha sido interrogada acerca de si el Gobierno autorizaría o no la manifestación propuesta o insinuada por el Sr. Lerroux.

—El Gobierno —ha replicado esa persona— no se opondrá en modo alguno a la manifestación. Si el Sr. Lerroux quiere efectuarla, hallará las máximas facilidades para su organización y desarrollo, siempre, claro está que acepte las responsabilidades de lo que pudiera ocurrir. El mismo señor Lerroux sabe perfectamente que cuando los republicanos celebraron el mitin

de la plaza de toros, en septiembre de 1930, asumieron íntegramente la responsabilidad de cuanto acaeciera dentro y fuera de la plaza. Y si entonces, en plena oposición, ante el temor de provocaciones por parte del Poder público, lo hicieron así, justo es que ahora, cuando no hay que temer tal peligro, cargue también con las consecuencias de lo que pudiera acontecer en la calle quien la utilice para sus fines políticos.

No hay que olvidar tampoco —continúa la personalidad aludida— que, en servicio al régimen, los socialistas renunciaron este año a celebrar su tradicional e histórica manifestación de Primero de Mayo con lo que evitaron las filtraciones extremistas que hubieran podido perjudicar la esencia misma de la República.

Por todo ello, repito, si el señor Lerroux acepta la responsabilidad de lo que ocurra, si es que ocurre algo, con motivo de la indicada manifestación, sólo facilidades hallará en el Gobierno para llevarla a cabo.»

Els camperols russos prefereixen la mort, abans que lliurar el blat

Berlin. — Els diaris reben notícies que durant els passats dies es registraren sagnants successos als pobles soviètics d'Urty i Krasnie Put, a la volta del Volga.

Els agents de la Ghepeu realitzaren una sagnant repressió entre els camperols d'aquella zona, tots ells de raça i llengua alemanya, resultant 90 morts.

Els camperols es defensaren amb pistoles i escopetes, matant 15 agents de la policia de l'Estat.

Altres notícies diuen que prop de Kieff s'ha registrat una verdadera batalla entre els camperols i les forces de la Ghepeu enviades pel Govern de Moscou per a requisar el blat, resultant 350 morts i gran nombre de ferits.

El tren més ràpid del món

Londres. — Un tren, acaba d'establir el rècord de velocitat, fent sense aturar-se 245 quilòmetres, que és la distància que separa Londres d'Edimbourg. En resulta d'aquest rècord, una velocitat horària de 102 quilòmetres 976. un altre rècord ha estat establert entre Londres i Wilmslow a una velocitat de 98 quilòmetres 149.

L'Església, encara que per força, es modernitza

Sants de cartó, flors de paper i cames de cera, a les escombraries

L'Església no té més remei que modernitzar-se si no vol morir. Així ho ha entès el Vaticà, d'on ha sortit una ordre rigorosa que segurament no plaurà del tot als creients d'Espanya. Aquests, no segueixen el ritme que la modernitat imposa i, a les esglésies espanyoles difícilment podrà fer-se el que acaba de fer-se a les de Roma.

L'ús dels ciris, de les flors artificials i de les imatges grotesques que tant abunden als temples, ha estat prohibit pel Sant Pare.

En totes les esglésies de Roma i en l'espai de vint-i-quatre hores foren recollides vint-i-cinc tones de cera, que foren venudes immediatament, es llançaren a les escombraries les flors artificials i varen ésser destruïdes una munió d'imatges que pel seu aspecte no podien inspirar cap devoció.

Naturalment, els ex-vots han estat els primers en desaparèixer. Tots recordem aquella col·lecció de motllos de cera, reproduint gairebé tots els membres i parts del cos humà. Les croses, els aparells ortopèdics i altres adinicals de més difícil descripció i senzillament repugnants, i després aquells miracles que d'ésser certs anirien en desprestigi dels sants a què s'atribuïen...

Pel que es veu, el Sant Pare, veu que els temps no estan per banalitats i vol treure de les esglésies tot allò que fa farum d'idolatria encara que això contradigui a les beates covernicoles i els devots endarrerits. Si aquesta mesura arriba a implantar-se a Barcelona, el grotesc Museu de la Bonanova desapareixerà i la ciutat podrà una de les coses que fan més riure. Tot aquell davassall de cuixes i pits de cera i de quadros tan divertits aniran a parar al drapaire i segurament no s'aixecarà cap moviment popular perquè la col·lecció resti a Barcelona.

Jesucrist, ja en el seu temps, prohibí l'adoració de les imatges, doncs sabia abastament que això conduïx a la seva idolatria i, efectivament, alguns segles després la mateixa Església hagué d'autoritzar les imatges, perquè els seus fidels necessitaven la materialització de la seva fe.

El mateix succeirà ara si es volen prohibir aquestes coses i és molt fàcil que aquesta ordre resti incompleta, doncs no creiem que s'atreveixin a retirar del culte determinades imatges, ni a prohibir que les nostres beates puguin portar a l'església reproduccions més o menys exactes del seu cos per tal d'oferir-les al sant de la seva devoció. Es per això que no creiem que aci s'arribi a portar a terme l'ordre del Pare Sant.

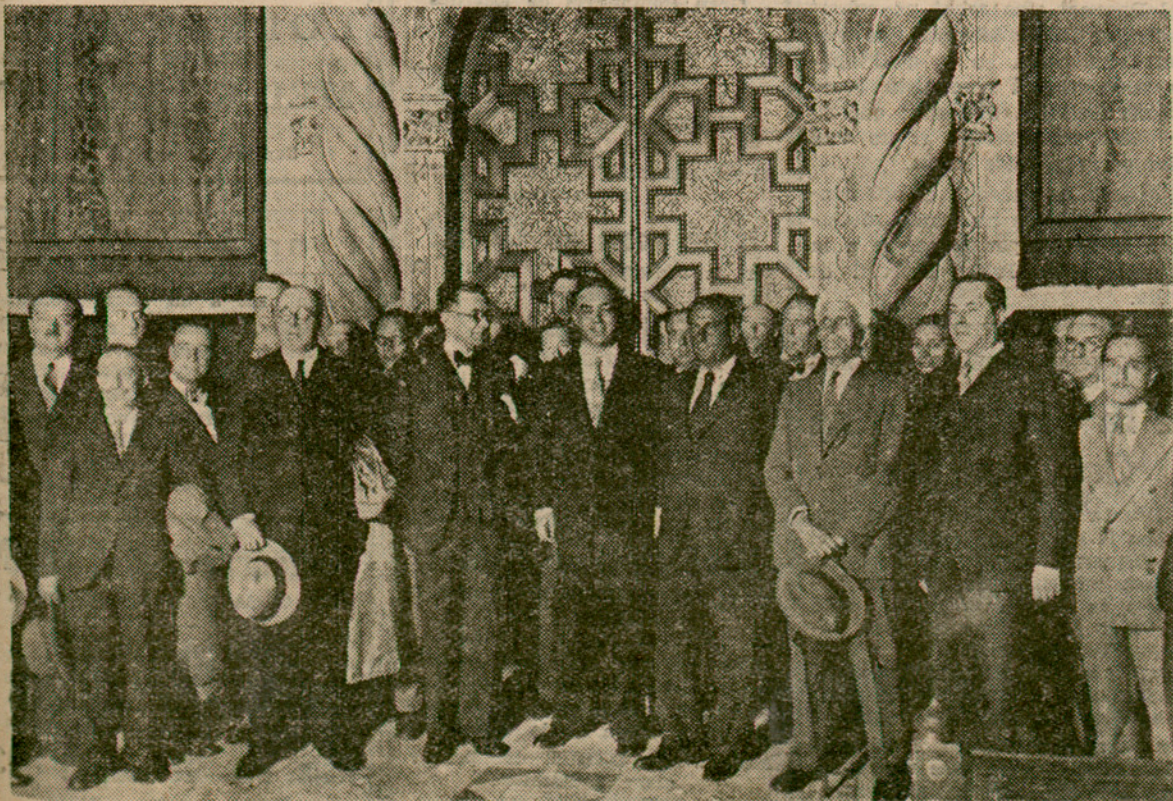
CONSECUENCIES DEL DEBAT POLITIC

El Partit Radical s'allunya del Poder

Madrid. — El senyor Companys, cap de la minoria catalana, ha fet a la sessió d'ahir el següent comentari: Indalecio Prieto ha pronunciat un

formidable discurs que té escassos precedents. La seva dissertació ha estat intencionada, hàbil, correcta i eloqüentíssima. Ha entrat també en el problema polític i és de suposar que d'acord amb ell i amb el to emprat el Govern, que s'havia desplaçat a la dreta, tornarà al camí de la revolució, que tot just ha començat, i afirmarà el seu sentit esquerrista del que s'estava apartant imprudentment. Aquesta serà, doncs, una conseqüència del diàleg polític i

del contrari els passatges del discurs del senyor Prieto no serien més que formoses habilitats polèmiques. Crec que el partit radical es va allunyant del poder. El discurs del senyor Lerroux m'ha semblat bé, però defensava una causa que després de parlar el ministre d'Obres Públiques, estava ja jutjada. Suposo que Maura insistirà en què ha de continuar el debat polític per a aclarir la posició de les minories no governamentals.

Els diputats gallecs senyors Otero i Castelao a l'Ajuntament, on foren rebuts pel senyor Casanoves